

Alis Rameš
Třináctá komnata

Když jsem ho poprvé spatřila, ležela jsem v hromadě sněhu. Srdce mi tlouklo, po zádech mi stékal pot a v krku jsem měla tak suchý pocit, přesto, že kolem řádila sněhová bouře a sníh létal v chuchvalcích a štípal mě mrazivě do tváře, že jsem nemohla ani promluvit. Zaznamenala jsem, jak se jeho černý kůň prudce zastavil a zaržál, když mu jezdec zatáhl za opratě.

Podívala jsem se na svou nohu, ve které jsem ucítila ostrou bolest, až jsem zasténala. Jezdec znovu zatáhl za opratě a kůň hlasitě zařehotal. Zaslechla jsem zvuk kopyt, když se kůň s jezdcem ke mně přibližovali. Zvedla jsem hlavu k místu zvuku. Vlasy, které se dotýkaly mého obličeje, mi zmrzly, vytvořily pevný led a otíraly se mi o tvář. Odhrnula jsem je svými prsty, které se třásly nejenom strachem, ale hlavně zimou. Nehty na rukou mě bolely tak jako nikdy předtím.

Ucítila jsem na sobě pohled jeho očí a zvedla znovu hlavu k jezdcovi, kterého halil dlouhý, téměř zasněžený kabát. Do očí jsem mu ovšem neviděla. Na hlavě měl kapuci a ovázanou šálu přes obličej. Jeho hlas protrhl to hrozné fučení vichřice.

„Jste v pořádku?“

Chtěla jsem odpovědět, že mi nic není, ale bolest v noze mnou znovu projela. Zmohla jsem se jen na zasténání. Jezdec zvedl hlavu a zadíval se směrem, kudy před několika minutami zmizel můj kůň. Jako by zvažoval, jestli ho má dohonit a přivést zpět ke mně. Pohnula jsem nohou a dotkla se bolestivého místa.

Zaslechla jsem, jak seskočil do sněhu, který mu sahal po výšku jeho bot a udělal ke mně pár kroků. Sníh na jeho dlouhém kabátě ze sebe setřásl a dřepl si ke mně, aby zkontroloval, jak je mé zranění vážné.

„Můžete vstát?“ Jeho hlas byl chladný jako zmrzlý sníh na mých vlasech. Dotkl se mé nohy a já si všimla, že na rozdíl ode mě má rukavice. Když mi stiskl místo nad kotníkem, bolestí jsem sykla. Zamračeně zavrtěl hlavou.

„Vstaňte!“

Pokusila jsem se postavit, ale na pravou nohu jsem nedokázala došlápnout, takže jsem na chvíli zavravorala. Jeho pevné paže mě zachytily a já se tak opřela o jeho hrud' zabalenou v těžkém kabátě. Rozhlédl se, jako by čekal, že se znovu přizhene moje hnědá klisna, on mě na ni posadí a rozjede se směrem domů, kam spěchal, aby utekl před tou sněhovou bouří a tak i přede mnou. Ovšem můj kůň už byl, kdo ví kde a opodál stál jen jeho černý mustang, který ryl nervózně kopytem do sněhu a pohazoval nervózně hlavou.

Muž po mém boku se na něj otočil a nějakým zvukem ho přivolal blíže k nám. Ač se to koni nelíbilo, mužovy silné paže mě vyzvedly do sedla a pak svou těžkou váhu přenesl na mustangův hřbet, když si za mě vyskočil. Tak tak jsem se zachytila držadla na sedle. Mé ruce byly zmrzlé na kost a já si v duchu nadávala, proč jsem si také nevezla rukavice. Muž za mnou se o to nezajímal. Pobídl koně do mírného cvalu a vyrazili jsme do prudké vánice, která mi bičovala tváře, pokrývala mě celou sněhem a způsobovala neschopnost se pořádně nadechnout.

Nedokázala jsem myslet na nic jiného, než na tu mrazivou bolest. Měla jsem pocit, že pláču, ale slzy mi netekly. Jen mrazivé vločky se tříštily o mou tvář. Neviděla jsem na krok. V jedné chvíli mě napadlo, že kůň ani nemůže vědět, kam míří. Že zapadneme sněhem a zmrzneme jako rampouchy. Na tomto místě by nás bylo těžké najít. Propadla jsem se do snu. Najednou jsem se

vzdálila z toho mrazivého pekla. Ovšem jen na pár minut. Znovu jsem se ocitla při vědomí. Ucítla jsem rukavice toho muže na mých prstech. Alespoň jsem měla pocit, že se jich dotýká. Vyjeli jsme z lesa a já si všimla, že vítr nabral na síle.

Zachvátil mě znovu pocit, že se odtud nikdy nedostaneme. Neměla jsem tušení, kde se nacházíme a kterým směrem jedeme. Nic před námi nebylo. Jen bílá mlha a vločky hnané prudkým větrem. Najednou kůň zaržál a mírně zrychlil. Spatřila jsem dům? Nebo se mi to zdálo?

Jezdec pobídl koně. Zamrkala jsem a zadívala se před sebe. Srdce mi poskočilo radostí. Byl to opravdu dům!